

blive godkendt som bindende, fordi den i realiteten bestemmes i den statsregulerede medicintakst og et afslag derfor vil være uden reel betydning.

Blandt de „små“ ansøgninger frembyder en enkelt en vis principiel interesse. Det drejer sig om ansøgningen fra den virksomhed, der fremstiller korsetter og busteholdere, og hvor ansøgningen bl. a. var motiveret med, at virksomhedens artikler sælges i konkurrence med udenlandske varer af tilsvarende karakter. De udenlandske varer sælges direkte til detailhandlere, og efter virksomhedens opfattelse ville forbudet ikke kunne håndhæves overfor de udenlandske leverandører.

I sit afslag på ansøgningen (af 15. marts 1954) udtaler næringsfrihedsrådet overfor denne argumentation, at det ikke uden videre kan antages, at udenlandske producenter ved salg til svenske detailhandlere

„... skola medvetet övertråda förbudet och at svenska detaljister skola verka hertill, i all synnerhet som det kan vara ett ekonomiskt intresse, åtminstone för konkurrenskraftiga återförsäljare, at få fritt bestämma detaljhandelspriset.“

Rådet vil ikke udelukke muligheden af, at virksomhedens produkter kan blive genstand for „lokkevaresalg“, men henviser virksomheden til, hvis dette indtræffer, at søge rådets tilladelse til overfor sådanne forhandlere, som udnytter virksomhedens produkter „för illojal försäljning till underpris“ at betinge sig en bestemt videresalgspris som minimumspris.

9. Under den diskussion, der gik forud for gennemførelsen af forbudet mod bindende bruttopriser, blev der fra erhvervsside udtalt frygt for, at kendte mærkevarer skulle blive anvendt som „lokkevarer“ med skadelig virkning for fabrikanternes afsætning. Disse betænkeligheder er imødekomet derigennem, at dispensationsbestemmelsen også skal kunne bringes i anvendelse i sådanne tilfælde, ved at rådet kan give ansøgeren tilladelse til overfor den eller de pågældende forhandlere at betinge sig en minimumspris overholdt.

Ved vurderingen af det enkelte tilfælde vil der blive lagt vægt på, om forhandleren generelt søger at holde lave priser, eller om han tager en særlig lav pris for en enkelt „lokkevare“. *Speciel dispensation* skulle så-

ledes navnlig kunne komme på tale, såfremt en forhandler for en enkelt mærkevare holder en væsentlig lavere pris end for andre mærkevarer af samme art.

Til dato har næringsfrihedsrådet ikke modtaget nogen ansøgning om dispensation på grund af konstateret eller påstået „lokkevaresalg“, og lokkevareproblemet synes i det hele ikke hidtil at have haft aktuel betydning.

Forbudet mod visse licitationsaftaler.

10. Det i loven indeholdte forbud mod licitationsaftaler tager alene sigte på organiserede ringdannelser indenfor licitationsområdet, som går ud på at gennemføre et systematisk samarbejde mellem leverandører eller entreprenører om, at der forud for hver licitation skal forhandles om, hvem der skal indgive det laveste tilbud.

„Aftaler om, at der skal træffes aftale“ er således forbudt, hvorimod det fortsat er tilladt at træffe aftaler forud for en enkelt licitation, ligesom pris-, kalkulations- og kvoteaftaler på licitationsområdet ej heller rammes af forbudet, men kan behandles af ombudsmand og næringsfrihedsråd i henhold til lovens forhandlingsbestemmelser.

Forbudet har ikke medført ansøgninger om dispensation eller anden sagsbehandling, ligesom der ikke på nuværende tidspunkt foreligger materiale eller oplysninger, der kan belyse, hvilken betydning forbudet i realiteten har fået.

Reglerne om forhandling.

11. Efter loven påhviler det ombudsmanden for næringsfrihedsspørgsmål at tage initiativet til at søge skadelig virkning af konkurrencebegrænsning modvirket gennem den i loven foreskrevne forhandlingsprocedure.

Den praktiske fremgangsmåde er i almindelighed, at ombudsmanden, når han gennem kartelregistret eller modtagne klager får kendskab til konkurrencebegrænsning med formodet skadelig virkning, indkalder de pågældende og henstiller til dem at ophæve eller ændre de forhold, som umiddelbart må anses for skadelige.

I nogle tilfælde lykkes det allerede på dette stadium at opnå resultat. I modsat fald anmoder ombudsmanden monopolutretningsbyråen om at foretage en nærmere